XX. évfolyam 14. szám 1940. augusztus 1—16.

ÚJ NEMESSÉG

A MAGYAR HIVATÁSRENDI FEJLŐDÉS MUNKÁLÓJA
„MINDEN EMBER ANNYIT ÉR, AMENNYIT TUD S AMENNYIT PRODUKÁL!"

Előfizetési díj egy évre . . 2.— P
Csekkszámla: „Tisztes Ipar"
Budapest, 10.457.

Főszerkesztő:
vitéz PINTÉR JÓZSEF

Megjelenik kéthetenkint
Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Budapest, VII., Rottenbiller-utca 20—22.szám
Telefon; 13-00-92

Magyarnak lenni jelenti

vállalni az ezeréves ősi magyar hivatást a Kárpátok övezte rónákon. Ahol Európa nemzetiségei kis töredékekben lerakódtak és államalkotásra képtelenül állandóan marták egymást, oda hivatásszerűen telepedett le az ázsiai magyarság, telve az ősi puszták acélos erejével, az évezredes harcok keménységével, a romlatlan emberség fensőbbséges öntudatával. Letelepedett ide, hogy ura legyen e földnek, vezetője és irányítója az it élő sokszínű népnek, felszívója s terjesztője legyen a nyugati kultúrának, bástyája és védője a kereszténységnek, gátja és akadálya Kelet barbárságának. Hatalmas népi hivatás, amelynek vállalásához és betöltéséhez a magyarság kellett. Előtte évszázadokon át egymást váltották e területen az uralkodó népek, egyik sem tudott államalkotásra meggyökeresedni, a magyarság ősi ereje, áldozatossága, bölcs lelke kellett hozzá, mely ezt a sajátos hivatást időállóan önmagára tudta vállalni. E területen nem a határok jelzik Kelet megszűnését és Nyugat kezdetét, nem az Alduna folyása jelenti a Balkán végét, ezt a magyarság teremtette lélek és szellem jelenti. Ezt a lelkiséget és szellemet nem tudta itt megteremteni a magyarság előtt egy nép sem. Ez a mi büszkeségünk, nagy magyar elhivatottságunk.

Vezérnek, vezetőnek jöttünk mi ide. Nem ajándéknak kaptuk, erőnk és felsőbbrendiségünk előtt hajoltak meg az itt lakó népek, akiket nem irtottunk ki, nem kergettünk el, hanem acélos abroncsként összefogtunk és összetartottunk, hogy számukra nyugalmat és békét, rendet és fejlődést biztosítsunk. Mindegyik élte a maga sajátos népi életét és annak sértetlenségében állhatott bele a magyar államiság osztatlan egységébe. Ez volt egy évezreden át az államvezetésnek páratlan művészete és bölcsesége, amely Szent Istvántól elindulva ezer éven át békét és rendett tudott biztosítani Európa legkritikusabb területén, a kisebbségekkel teletűzdelt magyar államiságban.

Ezt az ősi magyar hivatást vállaljuk mi, mai magyarok is. Vállaljuk az erő öntudatával, az elhivatottság erejével, a magyar hagyományok áldozatosságával. Vállaljuk, mert magyarok vagyunk.

Szeptember 8—15.
Dékánképző-kurzus
Balaton-Révfülöpön

Szükségünk van jól kiképzett dékánokra, elsőrangú munkás-ifjúsági vezetőkre.

Vezetni, csak az tud, aki felkészül rá. —
Készüljünk fel tehát egyletünk vezetésére.

Kérjük egyleteink jelentkezését szept. 1-ig, hogy kik vesznek részt a 8 napos lelkigyakorlattal egybekötött zárt dékánképző kurzuson.

Részvételi díj 25.— P.
utazás félárú kedvezménnyel.

Érezz együtt az Egylettel!

Ára: 8 fillér

Emlékezz

Egy zimankós, ködös őszi nap délutánján, fent a Várban, az ősi Buda egyik házának lakásában ültem.

A kicsiny vasrácsos ablakokon alig szűrődött be valami világosság. Homály ülte meg a bolthajtásos szobákat, a fehérre meszelt vastag falakból hűvösség áradt. Valami mélységes titokzatosság ülte meg a szobákat és a homályban az ősrégi bútorok árnyai szinte nyomasztóak voltak.

Vastag, két méter vastag falak, mennyi titkos folyosót rejthettek; ha a falak beszélni tudnának, egy egész történelmet regéltek volna nekem.

És csend, nyomasztó csend körülöttem.

Az ablak mellett álló karosszékben ültem és figyeltem a csendet. Olykor-olykor csupán a szú percegett, ki tudja a szúette padlóban-e, vagy valamelyik bútordarabban élt.

Azonban egy ellenállhatatlan kényszer felemelt a karosszékből és visz tovább.

A vasveretes ajtón át jutok a másik szobába. Igen, ez a hálószoba. Csavaros oszlopos mennyezetes ágyak, hatalmas tölgyfaszekrények, a gyertyás csillár egy kovácsmesternek vasbadolgozott remekműve. Por, pókháló, por mindenütt.

De tovább kellett mennem. Igen, ez az ebédlő, keresztlábas hatalmas ebédlő asztal, nagy karosszékek, a falakon állványokon cinnkorsók és tálak és az egyik fal mellett egy hatalmas, sok-sok fiókos szekrény — az élet szekrénye.

Az ellenállhatatlan kényszer alatt a szekrényhez kell mennem és ki kell húznom egy fiókot és a fiókból ki kellett vennem egy régi, porlepte gyújtószerszámot.

Csiholom a tűzszerszámot, szikrázik, majd lángot vet és a kicsiny láng fénye mellett megcsillan itt-ott a régi bútorok avult fényezése. A kicsiny fény elől szökve szökik a homály és a zordon lakás megtelik melegséggel.

Ez a hölgyek, nagyasszonyok szobája lehetett. Karcsúbb karosszékek, berakott ősi, ósdi szekrények, heverők, — igen, a hölgyek szobája volt, ott állt a rokka is.

Mert a zord lakás az élet, a tűzszerszám a krisztusi szeretet volt.

Most, amikor ezt a lelkemben élt történetet Nektek elmondottam, egy kérésem volna Hozzátok. Ti valamennyien, akik a legényegyletbe tömörültetek, ezt a régi tűzszerszámot már megtaláltátok, kérlek Benneteket, használjátok azt. Csiholjatok bele, hadd vessen szikrát, lángot, nagy lángot és vigyétek azt ki az életbe, bajtársaitok közé, családi körötökbe, munkapadjaitok mellé, hassa át lelketeket, mint az enyémet áthatotta és meglássátok, megelégedettség és boldogság jár a nyomában.

35 éven át a legnehezebb munka, a bányászok munkájának szemlélője, irányitója vagyok és igen közel járok a valósághoz, amikor azt mondom, hogy abból a 35 évből 10 évet a föld alatt jártam.

Láttam magyar munkás testvéreim verejtékező munkáját, láttam hősi küzdelmüket a tűzzel, a vízzel, mentettem gázból, víz elől embertársaimat és éreztem a megmentett meleg, hálás kézszorítását, amikor azt a becsületes, kérges tenyeret a magaméba foghattam.

Hallottam az összeomlott bányaterekben az omlás alól munkástestvérem mindinkább elhaló nyögését, amikor tehetetlenül álltam a veszedelemmel szemben és nem tudtam azzal megbirkózni.

Láttam összeomlott családi életeket és jártam boldog, megelégedett munkásotthonokban.

Láttam, *amint egy kórteremben* sápadt, halkszavú apáca egy lepedővel szemfedőként lassanként betakarta elhunyt munkásomat és eltávozva onnan, a folyosón találkoztam annak asszonyával, aki tele reménységgel még virággal, kedvenc ételével jött kedveskedni urának.

Láttam *sokgyermekes, nyomorgó anyát*, aki öklével verte testét, nem akarva azt, hogy élve lássa meg a nyomort a születendő hetedik gyermeke és láttam boldog ágrószakadt szegény apát és anyát, akik hálálkodtak a jó Istennek sok gyermekükért.

Jártam *selyemmel bevont pezsgőgőzös*, szerelemittas levegőjű, fényes mulatókban és láttam ugyanazt, amikor a reggeli félhomályban szegény, rongyosruhájú öregasszonyok kiseperték az orgiák undorító szemetjét.

Jártam *hetekig a magyar róna vidékeit*, a magyar hegyeket és magányomban szívembemarkolt a messziről odatévedt, elhaló harangszó.

Láttam *a sokezer gyertyás körmeneteket* a budai Szűzmáriás barlangkápolna felé és boldoggá tett az égfelé törő zsolozsmák hangja.

Magamba *roskadtam Szent Péter sírja* mellett és megtaláltam nyugalmamat egy kicsiny bányászkápolna csendjében.

Külföldön járva, éreztem a vágyat haza, haza munkástestvéreim közé.

Láttam *az élet útján szikrázó szemű* embereket haladni és hallottam, amint átkokat szórtak az útra és utánuk könnyező asszonyokat. Igyekeztem átkukat az útról félretólni, hogy az utánam jövő rövidlátók meg ne botoljanak bennük és feltöröltem a könnyeket, hogy az utánam jövők el ne csússzanak rajtuk. És ebben a munkámban összevéreztem magam, megsebesültem.

És most, hogy szemtől-szemben állok Veletek, még egy szavam volna Hozzátok. *Nyitott szemel nézzétek* Ti is az életet és amit mondottam, legyen az útravalótok. Dolgozzatok a krisztusi szeretet fényre mellett, a krisztusi szeretet fényében. Ne nézzétek le azokat, akik még nem tudtak felemelkedni Hozzátok és még nincsenek közöttetek. Vegyétek körül őket hatványozottan szeretetetekkel és hozzátok őket ide.

Ne hallgassátok a tudatlanság, az elvakított lelkek becsmérlő szavait, tegyétek túl magatokat minden gúnyon és lekicsinylésen. Dolgozzatok kitartóan az embertársi szeretet győzelméért, magatokért, családjaitokért és végeredményben mindig és mindig magyar hazátokért.

Holczmann Gusztáv
bányatanácsos.

(Ózdi egyletünkben tartotta a szerző ezt a meleghangú, emberi érzésekben gazdag előadást. Annyi érték sugárzik belőle, hogy közkincsévé akartuk tenni egyleteinknek.)

Görbe János

A Katolikus Legényegylet közel évszázados multjában, nem tartozik a ritkaságok közé, egy-egy időnkint megjelenő csillagnak a feltűnése.

Görbe János jászárokszállási, majd kúnszentmártoni tagunk, festősegéd, színművész, ki ma az ország egyik legelső katolikus színházában vezetőszerepet játszik, az új csillag.

Rózsahegyi Kálmán, kinek iskolájában teljesen ingyen tanult, a legbüszkébb rá. Ő volt az, akit először hallott a jelentkezésekor és mindjárt ott tartotta iskolájában, ezen szavakkal „Fiam, Te vagy a jövő nagy színésze."

A „Földindulás" című filmben Szektor János pap szerepében, igen kiemelkedő művészi teljesítményt nyujtott. A közeljövőben forgatásra kerülő Nyirő József „Jézusfaragó ember"-ében neki ajánlották fel a főszerepet.

Volt pap elnöke látogatta meg nemrég. Neki mondotta a régi, meleg egyleti családhoz tartozó hangon: „Még ma is egyleti tagnak érzem és vallom magam."

Mintaképe az egyleti tagnak. Halkszavú, szerény, közvetlen, de ha hivatásáról beszél felcsillan a szeme és ontja a szavakat.

Arról beszél, hogy történt merész álmának megvalósítása. Nappal dolgozott és mert fiatalkorában nem adatott meg neki a szerencsés életkörülmény, hogy felismerhette volna tehetségét, esténként a legényegyleti életiskolában tanult a gyűléseken, az ott elhangzott beszédekből és önképzőköri előadásokból, amelyekből ő maga is mindig kivette a részét.

Értékei, amit kapott. Hálás érte. Megemlíti a továbbiakban, mindegy az kinek mi a foglalkozása, hivatása, de amit csinál, legyen az festőségéd vagy orvos, pap vagy tisztviselő, az az egész ember, aki bárhol van, azt adja magából, ami telik tőle és nincs megelégedve az átlag eredménnyel, aki ki akar válni, több akar lenni a szürke, hétköznapi embernél.

Esténként békés családi otthonában tanul, készül és igyekszik elérni azt a magasságos pályáján, amit a Gondviselés kijelölt neki itt a földön.

RUPNIK LÁSZLÓ.

A Csornai Egylet a Süttöri Egylet zászlószentelésén

Június hó 30-án reggel 6 órakor gyülekezett mintegy 60 főnyi Csornai Legényegyleti tag vendégeivel az egylet helyiségében, hogy onnan Kolping-zászló alatt az állomásra vonulva, utazzunk Süttőre, az ottani Legényegylet ünnepélyére. Elfoglalva helyünket a kocsikban, vidám beszélgetések, éneklések után érkeztünk 7 órakor, félórai utazás után Petőházára. Az állomáson a Süttöri Legényegylet tagjai fogadtak bennünket és kísértek az állomástól 3 km-re levő községbe. Petőházát végigmasíroztuk és énekeltük. Kiérve a faluból, fölvettük a könyített menetet és vidám mókázással, tréfálkozással érkeztünk a falu elé. Ujra fölvettük a menetalakzatunkat, leányok a zászló mellé és vidám indulók hangjai mellett vonultunk a szálláshelyünkre. Reggeli után szt.-misére mentünk. Mise után átrándultunk az 1 km-re levő Eszterházára és megtekintettük a herceg Esterházy-kastély kapuját (mely a versaillesi kastély kapuja mása, a kastély főépülete a trianoni kastély mása) és a parkot. Jó nagy séta után fél 1 órakor ültünk az ebédhez. Hatalmas jóétvággyal fogyasztottuk el izletes ebédünket. Ebédutáni időt lapírással töltöttük, majd sorakoztunk és templomba mentünk. Litánia keretében szentelte meg Horváth József süttöri plébános úr (azelőtt csornai hitoktató) a Süttöri Legényegylet gyönyörű zászlóját és ő végezte a tagavatást is. Szép beszédben méltatta a zászlószentelést és az oltár előtti tagavatás jelentőségét. A templomból az óvodaudvarba vonultunk, ahol a felállított színpadon kezdetét vette a műsor a megjelent nézőközönség előtt. Horváth József plébános úr üdvözlő szavai

Hirek Kaposvárról

Sok munkában és sok örömben eltöltött esztendő után a Kaposvári Legényegylet is megérte Isten kegyelméből 10 esztendős fennállásának évfordulóját. Május 27-én ragyogó napfényben úszott a város. A Jézus Szíve Egyházközség cukorgyári nagyterme gyönyörű zászlódíszben állt. Lázasan készültek a fiúk az ünnepi nagy misére, melyen az új tagok felvétele is tervbe volt véve. Egymás után érkeztek a vendégek: a csurgói, marcali-i, barcsi és dombóvári egyesületek kiküldöttei.

„Ember tervez, Isten végez!" Futótűzként terjedt el az éjszakai mozgósítás híre. Dékánunkat, világi elnökünket behívták katonának, az egész városban hordták a behívókat. A katonaság felszólította az elnökséget, hogy mind a nagytermet, mind az egylet helyiségeit azonnal ürítse ki a katonaság céljaira. Minden szép terv így füstbe ment!

A programmból egyedül a nagymisét tartottuk meg. Az egylet tagjai testületileg, lengő Kolping-zászlókkal vettek részt az Istentiszteleten. 15 új tagot avattunk. Az egész egylet a szent áldozáshoz járult és hűséget esküdött Istennek és Kolping Atyánk eszméinek.

A díszgyűlést lerövidített programmal az egyletnek még el nem foglalt egyik helyiségében tartottuk meg. A megjelentek között volt Kaposvár város polgármestere, a Credo, Egyháztanács képviselői és számos városi vezető férfiú.

Boldizsár J. Zoltán esperes-plébános elnök üdvözölte a megjelenteket. Geges József egyleti tag szavalta Mécs László: „Vád- és védbeszéd"-ét, majd Nagy Ferenc másod dékána olvasta fel az elmult 10 esztendő munkásságának összefoglaló beszámolóját. Szabó Mihály szövetségi dékán lelkes buzdító szavai után dr. Kis György káplán, ügyv. elnök köszönte meg a megjelenteknek részvételüket. A díszgyűlést a Himnusz, az egész napi ünnepséget pedig rövid délutáni tánc fejezte be. A tervbevett színelőadás u. i. a terem lefoglalása miatt elmaradt.

Kaposvári Egyletünket gyász is érte. Május 26-án kísértük utolsó útjára Egyletünk egyik aktiv tagját: Varga Istvánt. Hirtelen keletkezett, gyors lefolyású tüdővész ragadta el őt körünkből. Az Egylet számos tagjának jelenlétében, a „Volt egy szegény mesterlegény..." hangjai mellett eresztették bajtársunk Kolping-zászlós koporsóját az anyaföldbe. Adj Uram neki örök nyugodalmat!

Geges József háznagy.

Téged is érdekel

Hogyan készül a gyufa?

Mikor az ember előveszi a doboz gyufát, kivesz belőle egye szálat és végighúzza a doboz oldalán, mire lángra lobban és tüzet ad, aligha gondol arra, hogy az egész emberiség jólétének és kényelmének milyen hatalmas és fontos eszközét tartja ezzel az egyszerű kis eszközzel a kezében.

Az ősidőkben minden nép nagy tiszteletben tartotta a tüzet, mint valami felsőbb hatalmat, amelytől mindenféle javakat remélt. Jóval később akadt egy magyar ember, ki 1811-ben született, nevét bizonyára mindenki ismeri: Irinyi Jánosnak hívták, ki hosszas kísérletezés után föltalálta a foszforos gyufát. A gyufagyártásnál az első feladat a gyújtószálak elkészítése. Erre a vélra nyárfát vagy száraz fenyőfát használnak, mert ezek elég puhák, szivacsosak, amellett rugalmasak. A fát tuskóra vagdalják, aztán hántolják, a hántolás után a tuskó gépbe kerül, amely gyufaszálnak megfelelő vastagságú hosszú lemezt hasít le róla. A lemezből ugyancsak gépek vágják a gyújtószálat. A gyújtószálak most a koptatóba kerülnek, ahol a rajtuk levő szálkás részeket letördelik, a szálakat aztná a mártókeretbe helyezik. A mártókeret vékony tölgyfalécekből áll, amelynek két vége lukas. Ezek a lécek két vasrúdra vannak fűzve, a lécekbe vágott kis mélyedések jelölik a szálak helyeit. A szálakat gép helyezi a keretbe. A legtöbb gyár a mártókeretet elhagyja és helyette végnélküli fémszalagot használ, amely telve van apró lyukakkal. E lyukakba veri a gép az egyes gyufaszálakat és mártja a paraffinba, amely égést átvivő anyag és a gyújtóanyagba. A gyújtópép barnakövet, klórsavaskálit, ólomszuperoxidot, dextrint, vörös foszfort, üvegport stb. tartalmaz. Ha a gyújtó vége belemerült a pépbe, megszárítják és dobozolják. A gyárakban a dobozkészítő gépek ördöngös gyorsasággal ontják magukból az apró skatulyákat, amelyre ugyanaz a gép ráragasztja az ismert papírburkolatot is. A gépből szaporán hulló dobozokon már a dörzsölőlap is rajta van. Gép rakja a kész gyufaszálakat a dobozokba, úgy, hogy a munkásoknak alig akad más dolguk, mint hogy a kész dobozokat a csomagolóhelyiségekbe szállítják.

Egy-egy gyufagyár naponta átlag egy vasúti teherkocsira való gyufát gyárt, ez körülbelül hatvan láda, ládánként ötven csomaggal, csomagonként ezer, összesen ötvenezer dobozzal, amelyekben körülbelül harmadfél millió gyufaszál van. Igy készül a ma már annyira mindenki által használt gyújtóeszköz: a gyufa.

Hulmán Károly gondnok, Szeged-Rókus.

után a zászlószegek beverése, a süttöri dalárda énekszáma, a közben megérkezett Soproni Legényegylet tagjainak szavalatai, egyházi és világi elnökei beszédei, a csornai Legényegylet szavalata és egyfelvonásosa és a süttöri Legényegylet szereplő gárdájának jelenetei tették élvezetessé a műsort. A műsor ötletes és gyors, minden zökkenőmentes lebonyolításáért külön dícséret illeti meg a Legényegyleti világi elnök urat és a káplán urat. A műsoros délután az eszterházai leventezenekar Himnuszával ért véget, mit a közönség vele énekelt. Ezután megalakult a „Legényegyleti század", a soproni, kapuvári, csornai fiúkból és díszmenetben vonult el az egyletek vezetői előtt fölállított zászló előtt az eszterházi leventezenekar indulójára. Öröm volt látni az életerős, pirospozsgás sopronmegyei fiúk kemény, döngő díszlépését. Utána a mulatság színhelyére vonultunk, ahol kezdetét vette a tánc. Kétórás tánc után fájó szívvel gyülekeztünk a hazautazáshoz és búcsúztunk az új ismerősöktől az augusztusi „Soproni Legénynap" viszontlátása reményében. Utunk vidám énekszóval hamarosan végetért, megérkeztünk a petőházai állomásra, ahol a fiúk jókedve „rögtönzött petőházai mulatságot" rendezett, a zsebekből előkerült szájmuzsikák hangjai mellett a vasúti síneken, pörgetve a vendéglányokat és a petőházai lányokat. Az Istenáldotta jókedv hatalmas megnyilatkozása volt ez a kis tánc, mikor is a fiúk vidám, de meggondolt jókedve oly helyre kis mulatságot rendezett a vonat előtt, hogy öröm volt nézni és benne részt venni. Természetes a jókedv a vonatban sem hagyott alább. Rendben menetelve, vidám egyleti indulók hangjai mellett kísértük be a zászlót este 10 órakor az egyletbe. És hazavonulva, egy kellemesen eltöltött nap emlékével kezdtük meg másnap munkánkat.

Amikor beszámolóm végére értem, meg kell, hogy emlékezzem süttöri testvéreinkről, kik e szép nap részeseivé tettek bennünket, különösen a tanító úrról, a Legényegyleti elnökről, kinek mindenre kiterjedő figyelme gondolatunkat szinte rögtön megvalósítva találta.

Isten áldja meg a tisztes munkát!

Csorna, 1940. július 10.

Ifj. Leffler Gábor ifj. jegyző.

Kérjük az előfizetések szíves beküldését „Tisztes Ipar, Budapest" 10.457 sz. csekkszámlára. Csak rendezett előfizetések után tudjuk lapunkat továbbra is küldeni.

A junius 23—30-i dékánképző kurzus részvevőihez

(Kubányi Mihály dékánunk a kurzust követő napon bevonult katonai szolgálatra, onnan írja az alábbi sorokat.)

Kedves Barátaim!

Mindannyian, akik résztvettünk a révfülöpi dékánképző-kurzuson, fájó szívvel vettünk búcsút egymástól, hogy olyan gyorsan végük volt azoknak az értékes óráknak, amelyeket ott együtt tölthettünk. Igéretet tettünk ott arra, hogy fenntartjuk egymással a kapcsolatot és levelezünk egymással. Az akkor tett ígéretünket, úgy gondolom, már többen nem tudjuk teljesíteni. A haza szolgálatra hívott bennünket. Ezért az Uj Nemességet használom fel arra, hogy mindannyiótoknak szerető üdvözletemet küldjem el. Ott Révfülöpön megtanultuk, hogyan kell a legényegyletet felépítünk, hogyan kell azt értékké emelnünk. Mindazt, amit ott tanultunk, gyümölcsöztetni akarjuk majd, hogy a boldogabb, szebb és jobb ország felépítéséhez a munkás magyar állam megalapításához munkánkkal hozzájárulhassunk. Tegyünk erre ígéretet így szétszórtan is. Egy kérésem is van Hozzátok, fényképfelvételeket készítettem és azokból ígértem Nektek. Az egyik tekercs elveszett, ha Valamelyiktek megtalálja, küldje el címemre: Gyöngyös, Menház-u. 1. A boldog viszontlátásra a nagyobb Magyarországon rendezendő dékánkurzuson.

Ölel szerető barátotok:

Kubányi Mihály.

Üzenet valahonnan egy kaszárnyából

A révfülöpi dékánképző kurzuson az ország minden részéből összeverődve, mint testvérek forrtunk össze. Édes testvérek sem szerethetik jobban egymást, mint ahogy mi megszerettük ott egymást. Megígértük ott egymásnak, hogy levelezünk, megosztjuk örömünket és gondunkat, írunk egymásnak egyleteinkről, munkánkról. De alig váltunk el egymástól, már várt ránk édes Hazánk hívó szava. Ezt a hívást követtük. Mint jó legényegyletiek, odaadóan, egész emberként szolgáljuk Hazánkat. Igy akarom tenni én is, egész lélekkel, minden erőmmel. Nem tudok most veletek kurzus-társak levelezni, a mi szeretett ujságunk útján kérem ezért elnézésteket. Majd ha a Hazának itt már nincs szüksége ránk, akkor újra megtaláljuk egymást. Szeretettel ölel benneteket Isten áldja a Hazát köszöntéssel:

Bari István sellyei dékán.

KECSKEMÉT:

Március 7—8—9—10-én tartotta tradicionális lelkigyakorlatait. Ezek a lelkigyakorlatok újból egy táborba hozták Kecskemét egész iparosságát. Százával tolongtak felnőtt iparosok és fiatal tagok. Lelki gyakorlatot vitéz Pintér József országos elnökünk tartotta.

HATVAN.

15-ik évi közgyűlésünket tartottuk meg, mely az ország jelenlegi helyzeténél fogva nem volt olyan látogatott, mint más években. De ennek ellenére is nagyon nívós volt.

Jelen voltak: Lévai Mihály választott püspök, alapító elnök, dr. Dancsák Sándor egyházi másodelnök, Kovács Lajos világi elnök és a tagok majdnem teljes számban. Alapító elnök a gyűlést szép, lelkesítő szavakkal nyitotta meg. Kovács Lajos világi elnök Horthy Miklós Őfőméltósága húszéves országlásáról emlékezett meg. Továbbá ismertette a tisztes ifjú, tisztes iparos és honpolgár fogalmát. Utána következett a dékán jelentése az egylet multévi működéséről, majd a pénztári jelentés a jövő évi költségelőirányzattal, mely mind a kettő nagy tetszést aratott. Különösen a pénztári előirányzat, mely a gazdaságos működést a legszűkebb keretek közé szorítja. A könyvtári jelentés után az új tisztikar megválasztása következett, akik a következők: I. dékán **Tellér György**, II. dékán **Csákvári József**, jegyző **Dézsi Lajos**, pénztáros **Kocsis Sándor**, könyvtáros **Gál Sándor**.

Kocsis Sándor pénztáros.

GRATULÁLUNK

Faulhammer Ferenc somorjai tagunk házasságot kötött **Hamburger Terivel.**

Kovács Zoltán nyíregyházai tagunk házasságot kötött **Barkóczy Erzsébettel.**

Lapzárta: 1-én és 15-én.
Kiadja: az Országos Központi Katolikus Legényegylet.
Bpest, VII., Rottenbiller-utca 20—22.
Felelős szerkesztő és kiadó:
vitéz PINTÉR JÓZSEF.

Máté Ernő könyvnyomdája,
Budapest, VIII., József-utca 61.

Címzett:

Tek. Katolikus Legényegylet